

STOPA

Chcem věrni
zůstat také ČASOPIS ČESKOSLOVENSÝCH SKAUTU A SKAUTEK V EXILU Práva 3. 16
dál

XII. SVĚTOVÉ SKAUTSKÉ JAMBOREE U. S. A. 1. - 9. srpna 1967

Brněnský rozhlas uspořádal rozpravu sociologů dr. Soláře, I. Možného a profesora Blažka o tom, co potřebuje čs. mládež. Všichni byli dlouhou dobu významnými osobnostmi ve Svazu mládeže, jsou odchovanci předválečného skautingu a dnes to jsou padesátníci.

Otevřeně přiznávají, že pionýrská organizace zklamala. "...že je to výsledek toho, co se u nás udělalo špatně. Ne co dělala špatně jedna generace..., tady jde o celkovou koncepci", říká dr. Solář. Příčinu nezdaru vidí hlavně v nedostatku vedoucích a jejich kvalifikace, ale také v jejich osobnosti. Dr. Solář prohlásil: "...vedoucí nesmí dělat jenom troubu v potrubní poště, kterou probíhají rozkazy shora. Musí být skutečně vedoucí, který si sám musí volit, kam povede svoje lidi, jímž je vedoucí." Přirovnává dnešní vedoucí k vedoucím ve skautských organizacích, které dobře znal. /Byl jeden z nich, i když se k tomu dnes nechce přiznat veřejně./

"Ve skautské organizaci v naší republice/copak jenom ČSR byla naše, "ČSSR" již není n a š e podle dr. Soláře? pozn. pisatele/ funkce, ovšem neplaceaná, skautského vedoucího byla spojena s vykonáním řady zkoušek a praxí, jejichž účelem bylo, aby se zajistily určité psychologické, sociologické a pedagogické a jiné vědomosti, znalosti a zkušenosti vedoucího....

Kdo se chtěl stát vedoucím, musil splnit celou škálu konkrétních požadavků, které tvořily základní předpoklady, součást profesiogramu tohoto vedoucího. To bylo před 40 lety. Dnes nejsme tak daleko, abychom měli alespoň něco, co by bylo na stejné úrovni.

Až dosud jediná kvalifikace, která se k tomu vyžadovala, byla kvalifikace politická. Ostatní předpoklady nebyly vůbec systematicky prozkoumány, ani se řádně neuplatňovaly." - "...Dnešní vedoucí byli vychováváni k tomu, aby dělali vzorně ty "přednášeče"..., ale nebyli vychováváni k tomu, aby byli tvůrci, aby byli vedoucí ve smyslu tvůrčí koncepce.

Je zajímavé, že dr. Solář opakuje téměř doslova věty známé většině starých skautských pracovníků z knihy dr. Velena Fanderlika: Listy Jurovi, kap. první, strana 12-14 a dále str. 17-19.

Dnes je pochopitelné, že vedoucí pionýrských oddílů, většinou učitelé, které soudruh ředitel "přiměl k tomu", aby "dobrovolně převzali oddíl", neměli ani potřebných vlastností, ani předběžné výchovy a že to byli mnohdy slabé, ušlápnuté charaktery, kteří sloužili straně a získali si za svoji práci nějakou tu "hodnotu" do popisu a do povýšení, nebo ochranu před přeložením. - Ti byli ovšem na hony daleko od "tvůrčích osobností."

Naši pedagogové hledají nápravu poctivě, i když snad poněkud nerealisticky. Mládež potřebuje svobodu, říká dr. Solář.

"...mládež potřebuje především více svobody, volnosti projevu, více samostatnosti, aby mohla aktivně žít... Je z velké části ještě všelijak dirigovaná, poručnickovaná, usměrnovaná,..."

".... co je na tom nejhorší, že člověk, kterému se příliš dlouho odpírala volnost a samostatnost myšlení může si za určitých okolností zvyknout na to, že ani tuto potřebu svobody nemá. A u značné části naší mládeže skutečně taková situace je.... Naše mládež ani neví, co by mohla chtít..."

Toto konstatování je přímo pathetické, ale pravdivé. Mládež se dnes odvrací od života a skutečnosti a hledá si svoje romantické sny, anikomu nevěří. To je ta romantika, na kterou komunističtí pracovníci Svazu mládeže tak zehrali a kterou tak odsuzovali v r. 1948.

Tehdy odsuzovali povídky o Indiánech, romantiku a dobrodružné hry, která mládež vždycky měla ráda, táhli je k realismu, udělali, jak říká dr. Možný z organizace mládeže organizaci na mládež.

A dnes po letech, nad spáleným domem nařiká dr. Solář že vedoucí pionýrských oddílů udělali z nich školu, učení a povídání, bez života a nadšení, snažili se vytvořiti microkosmos dospělých lidí, miniaturu strany a dělali to, co se jim líbilo ale ne mládeži.

Dr. Solář končí rozhovor velice příznačně dovolává se staré pravdy i když ani zde necituje autora, zakladatele skautingu Baden-Powella těmito slovy: "...To všechno jsou hrubé psychologické chyby, proti principům správné, osvědčené výchovy, jak říkal kdysi jakýsi starší pán, že ryba se musí

chytat na to, co chutná rybě a nikoliv na to, co chutná rybářovi. Kdežto my jsme tvrdošíjně vnucovali rybě to, co chutná nám a velice jsme se divili, když ryba nezabírala...."

Dnes je těžko najít nové vnaidlo, když mládež, která již vospěla po době "kultu osobnosti" ztratila naprosto pojem mravních i jiných hodnot nevěří v nic, ničemu a nikomu, to, čemu se říkalo kdysi ctnosti je pro ně neznámý pojem a jedinou hodnotu vidí v materiálním úspěchu a jakémsi hedonismu každodenního života, urvat z něho kousek radosti, třeba i hrubé a primitivní. Vyšší hodnoty pro ni neexistují.

A noví vedoucí se také těžko najdou, když mohou dělat jen to, co se jim dovolí. Tvůrčí síla roste jenom v naprosté svobodě. A tu ještě nemáme, a dr. Solář ji také nemůže slíbit. Nad ním ja také ještě potrubí.

V.F.

Poznámka pisatele:

Dr. Solář je bývalý mnoholetý instruktor Lesních Škol v letech 1932-39, který těsně před válkou a za Protektorátu byl komunistou. Později významný komunistický pracovník v organizaci mládeže. V r. 1947 Dr. Solář na schůzi Lesních škol v Jinošově odsuzoval romantiku a chtěl ji nahradit "realismem". Hrdinou mládeže nemá být prý rytíř, Indián, lovec a pod., ale někdo z nás. Někdo, koho hoši znají - dělník, strojvůdce, Stachanovec.- Marně jsme ho tehdy přesvědčovali, že mládež chce něco vzdáleného, vysněného, daleko v historii, nebo daleko od nás. Teď pochopil - když patnáct let vedl svoji mládež na scestí, třebaže dobře věděl, že je to chyba. Byl také jedním z těch "přenašečů", kteří věrně sloužili straně, ale byli na hony daleko od "tvůrčích osobností "

DOPIS REDAKCI "STOPY"

Milí přátelé!

Mile mně překvapil dopis a časopis, v kterém je tolik zájmu a upřímné snahy zachovat a pokračovat v českém skautingu a myšlence. Jak víte, přijel jsem do Kanady teprve před 8 měsíci a vůbec ničeho nevím o českých skautech zde, natož v U.S.A. Pro tuto nejdemokratičtější myšlenku jsem musel opustit svou vlast, kde jsem pro tuto pro mně životně důležitou práci zasvětil svůj čas a opustil své nejdražší. Přijel jsem do svobodného světa, abych se mohl Skautingu ještě více věnovat, poznal jsem však mnoho lidí přemýšlejících k vůli penězům nebo osobnímu prospěchu.

Dovoluji si též k článku "Skauting doma" br. Sváti připojit souhlas s jeho názory o skautingu jako svobodné organizaci v naší zemi. Ne však pro nezájem od mladých lidí, ale pro risk osobní svobody, neb nechut a odpor ke všemu organizovanému pod komunistickou diktaturou.

Jsem již z mladé generace a na Skauting jako organizaci si vzpomínám jen velmi málo. Tábory "Měsíční Údolí" u Vlašimi, u Zruče nad Sázavou. Co však mi jako dítěti nikdy nevymizí, když komunističtí gangsteři z klubovny ve škole udělali sklad na uhlí a ukradli nám tak drahé sbírky a potřeby na táboření.

Je však pravda, mnoho vzácných knih o výchově, táboření se zachovalo a dle těchto literárních průvodců mnoho mladých lidí dnes v ústraní a ve skromnosti žijí. Něco málo z toho, když jsem byl před 8 měsíci v Rakousku obdržel jsem od obětavého Rakušana./Něco ze svých knih/ jako "Svítek březové kůry", "Artickou prerií" "Dva divoši" "Život severních zvířat" od E.T. Setona a vzácnou sbírku "Indiánské zkazky a písně - Dr. A.C. Fletcher. Jen tak v obálce přišlo dosti fotografií života v ilegalitě, které by snad i přesvědčily Ty, co vidí vše jenom černě. V Oshawa, kde jsem bydlel u jedné Skotské rodiny, měli dva větší chlapce. Nezapůsobilo však na mně moc dobře, najít jejich skautské kroje poházené po zemi a všude jinde. Víím dobře, že by z nich byli dobří skauti. Asi nebude jen záležet v čem je ten človíček ustrojený, jako na způsobu jak si získat dětskou duši.

Vlk Samotář.

Zpráva STOPY čís. 14 došla mně velmi opožděně/ změna adresy/ a proto teprve nyní odpovídám na Ilkuvův článek "Valný sjezd".

V třetím odstavci Ilk píše: "Na sjezd by měli být pozváni všichni právoplatní zástupcové a představitelé našeho exilového skautingu, /t.j. všichni ti, kdo byli činovníky v únoru 1948/, aby projednali základní otázky a rozhodli o budoucím směru našeho společného snažení."-

Jako hlavní organizační zpravodaj poznal jsem z dotazníku, které jsem měl k dispozici a pak z korespondence s bratry a sestrami, že mnozí nynější naši členové jsou mnohem mladší než mohli by být činovníky v únoru 1948 ve staré vlasti.

V uprchlických táborech v Německu, Itálii a později ve svobodném světě pracovali obětavě a nezištně jako organisátoři a vedoucí v našem exilovém skautingu.

Bude-li svolán valný sjezd nebo sněm, bude spravedlivé, aby byli na sjezd pozváni všichni dospělí členové našeho exilového skautingu.!

Jánošík.

X.X.X.X.X.X.X

DOPIS REDAKCI "STOPY"

Milí bratři a sestry!

Děkuji Vám za zasílání "STOPY" a velmi mně těší, že se udržujete při činnosti. Bylo by to neomluvitelné jednou v budoucnosti, že jsme za hranicemi v exilu zanikli, pevně věřím a myslím, že se nemýlím, že se toho vy mladší bratři a sestry dočkáte, že naše vlast, Československo bude zase svobodná a náš skauting tam bude opět obnoven. Ovšem jsme t.č. roztržštěni a žijeme skoro jeden každý na různých místech, takže jedině bratři a sestry žijící ve velkých městech mohou se scházeti a udržovati náš skauting při životě.

Ve "STOPĚ" se dočítám, že estonští, lotyšští, ukrajinští, maďarští, litevští a polští skauti mají své skautské letní tábory. Snad i my čeští skauti bychom mohli mítí nějaký letní tábor, není nás zde v USA sice mnoho, ale stálo by to za uváženu o to usilovati.

Zde v Hot Spring National Park máme vícero míst, kde by bylo možno podobný tábor zříditi buďto přechodně nebo i trvale. Také v okolí jest mnoho ba velmi mnoho podobných tábořišť, kde za nepatrný poplatek /1 dolar měsíčně/ možno tábořiti v lese, u jezer a řek v krásném prostředí. Sjíždí se sem statisíce návštěvníků ročně, příroda, lesy, hory, jezera a vše s tím spojené jest opravdu vše krásné a jedinečné. Naše město, podobné Karlovým Varům s morkými prameny poskytne každému vše co si přeje. Bude se zde v krátké budoucnosti mnoho podnikati, celé město se bude přestavovati, budeme zde mítí novou dráhu po vrchách, miniaturní vlaky budou projížděti místy, kde turisté mohou viděti mnohé zajímavosti, ve městě se budou zřizovati parky, boulevardy, v národním parku má býti zřízen zábavní park, asi takový, jako je v Los Angeles.

Když by snad bratři a sestry si přáli po dobu táboření žítí v naprostém klidu v srdci krásné přírody, pak by mohli zdarma užívati našich pozemeků v horách ozarských, v lese přímo u jezera OUACHITA, dám jim kdykoliv k dispozici větší plochy, kde možno u vody s betonového přístavu pouštěti se do vody. Jezero jest asi 50 mil dlouhé s četnými ostrovy, hodně rybnaté a místo kde možno na našich pozemcích tábořiti, jest tiché a nikým rušené. Potřebné informace, které by blíže vše vysvětlily, podám ihned na požádání.

Jelikož v nejbližší době bude zde mnoho podnikáno, našlo by zde dosti podnikavých bratrů a sester dobrou budoucnost a zaměstnání jako podnikatelé některých živností, kterých zde bude pak zapotřebí. Měl-li by některý mladší bratr nebo sestra snad zájem, osobně bych jim potřebné sdělil. Muse-li by místo shlédnouti, aby nabyli přehled a obraz. Sem zde již sedmý rok a celkem spokojen, žije zde také větší počet českých a slovenských lidí, máme zde dva české restauranty velmi dobře prosperující a v. . . . .

Ovšem bratři a sestry by museli býti podřízeni, ... mítí nějaký kapitál a nečekati, že ihned od prvního okamžiku budou mítí větší

úspěchy, ty se však zcela jistě dostaví, jakmile se zde uvedou, seznání a překonají první potíže, které se při každém počátečním podnikání projeví.

V úvahu by přišli jen bratři a sestry mladší a organizačně schopní. Přeji Vám milí bratři a sestry hodně zdraví a opravdu mám radost slyším-li o Vaší činnosti. Přejd te se někdy podívat do Hot Springs Ark. mám zde hotel asi pro 200 osob, budete vítáni a rád Vás uvidím.

S bratrským skautským pozdravem "Buď připraven"

Jerry Morton
333 Ouachita at Orange Avenue
Hot Springs National Park
Arkansas 71901

KARDINÁL BERAN: "POZORUJI SKAUTY A JEJICH ČINNOST."

Byl jsem letos v týdnu od 4.-11. dubna v Lurdech. Zavezl mne tam poutní vlak z Verony. Překvapilo mně, jak bylo vše dokonale zorganizováno. Všiml jsem si také, že jak ve vlaku, tak u nemocných vypomáhalo několik skautů a skautek. Líbila se mi jejich ochota, pohotovost a obětavost, s jakou podle pokynů vedoucích vykonávali vše, co bylo od nich žádáno.

Ano! To je předností skautské výchovy! Prakticky provádět tělesnou a rozumově usměrňovanou sebevýchovu a vypěstít v mladé duši lásku k rodné zemi a s ní související sociální citění na základě náboženském - v tom spočívá cíl skautingu! Jinými slovy: Jinoch a dívka, vyšlí ze skautské výchovy, mají být tělesně zdraví, duševně probuzení a mravně čistí členové jak národa, tak církve!

Važte si toho, že jste v tomto duchu vychováváni/jak jsem to viděl a zažil v Čs. dálkové škole v Norsku/ a dělejte i v exilu čest svému národu!

Modlím se za vás na tyto úmysly! Modlím se za vaše vedoucí! Buďte jim vděční, že vás povzbuzují a vedou dobře řízeným měsíčníkem. Kéž by jen vzrůstal počet světlušek a vlčat, aby postupně se vzráhalo i počtem toto mládežnické hnutí, jež pod ochranou sv. Jiří a sv. Václava bude mít nesmírný význam pro budoucnost!

Žehná vám všem od nejmenších až do největších

z plna srdce

Josef Kardinál Beran
arcibiskup pražský

"Skaut-Exulant" č.7. červenec 1967

DVACET LET

Dvacet let uplynulo od doby, kdy čs. skauting byl naposledy zastoupen na světovém Jamboree skautském v Moisson ve Francii. V r. 1947 jsme se sjeli do Francie na první poválečné Jamboree. Bylo to něco pro nás, my kteří jsme byli během války uzavřeni na území "protektorátu" a cestování, nebo cizina to byl jen sen. Byl jsem kuchařským pomocníkem pro stravování našeho čs. velitelství na Jamboree. Hlavní kuchař byl br. Boška z Hradce Králové a já jsem jen doufal, že on umí vařit o trochu více než já, protože já

neuměl nic. Ukázalo se, že br. Boška to s tím ohníčkem umí i když jsme dostali divný příděl potravin a ukuchtit něco na co naše české žaludky byly zvyklé, bylo umění. Suroviny se rozdávaly podle jídelníčku anglického nebo francouzského a naše velitelství si myslelo, že francouzská kuchyně je přece jen něco bližší k naší, tak francouzské přídělky to byly. Neptejte se mně, jak to br. Boška uklohnal, já o tom neměl ani ponětí a jen jsem tak pomáhal a koukal. Nějakým zvláštním způsobem se stalo, že nikdo nehladověl.

Letošní světové skautské Jamboree se koná v USA a mnohým z nás se staly Spojené Státy novým domovem. Bohužel toto Jamboree jako i předešlé po dobu posledních dvaceti let, nebude oficiální československá výprava. Skauting

neexistuje v komunistickém Československu a pionýry na Jamboree nepustí ani z té ani z oné strany. 12. světové Jamboree bude hostovat skauty z více než 100 zemí, ale nebudou tam Poláci, Estonci, Litevci, Lotyšci, Maďari Ukrajinci a Čechoslováci. Nebudou tam oficiálně, ale věřím, že skauti výše uvedených národností usedlí v USA přijdou v menších skupinách bez oficiálního zastoupení. Věříme, že skauti-účastníci Jamboree si povšimnou těchto menšinových skupin a uvítají je ve svůj střed.

Skauting je mezinárodní a skaut je skautu bratrem. Poznal jsem to, když jsem se před dvaceti lety seznámil s vedoucím skautské hudební skupiny "Madison Scouts, Drum and Bugle Corps". Mr. C.H. Beebe byl tehdy padesátníkem a vedl tento hudební soubor sestávající z trubek a bubnů, na Francouzském Jamboree. Američtí skauti byli obletováni a naši hoši měnili odznaky, knihy a dokonce součástky skautského kroje a ovšem i adresy s příslibem, že si budou psát. Mr. Beebe se dal se mnou do řeči a já tenkrátě lámanou angličtinou mu vysvětlil, že my máme též malý, 6ti členný trubačský sbor, který jsem vedl. Vyměnili jsme si adresy a po návratu z Jamboree jsme si začali psát. Krátce potom v r. 1948 na jaře jsem byl nucen opustit vlast. Ocitnul jsem se v DP táboře a nevěděl jsem kudy kam. Dopis letěl k Mr. Beebe s prosbou o pomoc. Obráten jsem obdržel dopis s příslibem podpory k emigraci do USA. Úřední burokracie a úžasný nával na americkou quotu tomu ovšem zabránily a měsíce ubíhaly a já vyměnil několik táborů, odjel do Francie na práci, přešel do Luxembourg a odtud znovu zažádal na amer. kunsulátě o emigraci do USA. Tam mi bylo řečeno, že emigrace se provádí jen z Německa. Když jsem se posléze opět ocitnul v Německu, bylo mi řečeno, že jsem zmeškal nějaké datum do kterého jsem byl "eligible" pro amer. emigraci. Mr. Beebe byl se mnou stále v písemném styku a dokonce jeden jeho přítel, který byl na návštěvě v Paříži, kde jsem přechodně dlel krátkou dobu v českém táboře, pomohl mi finančně a dal mi nějaké oblečení. IRO mi nakonec poradilo vyemigrovat do Austrálie, což bylo snadné a odtamtud se pokusit dostat do USA. Svolil jsem a začátkem roku 1951 jsem konečně dorazil do Austrálie.

Nastal mi nový život, učení anglicky, nové způsoby, mravy, práce, první vydělané peníze, noví přátelé. Vše vypadalo příznivě a působivě. Vše bylo nové, neobvyklé a líbilo se mi to. Řekl jsem si - zkusím to. Tak čas ubíhal a mr. Beebe mi psal a já psal zpět až konečně po pár letech se mně ptal, zdali jsem se vzdal myšlenky jeti do USA. Tak jsem znovu zažádal, ale žádost se nějak ztratila a zase uplynul nějaký čas. Až konečně jsem se rozhodnul že na to došlápnu a tentokrátě to trvalo jen pár měsíců a já měl visum a byl jsem na lodi v Sydney nával sbohem Australii, kde jsem pobyl 9 let.

Začátkem zimy 1959 jsem se konečně ocitnul v Madison, Wisconsin, kde pan Beebe mně uvítal s otevřenou náručí. Sedmdesátka se mu blížila a přijal mě do svého bytu, kde jsem ztrávil několik měsíců, pracoval v Madisonu a poznal všechny skautské pracovníky okolo mého hostitele a hlavně dnes již slavný "Madison Scouts, Drum and Bugle Corps". Ukázalo se, že Mr. Beebe pomohl též jednomu rakouskému skautovi, kterého poznal na Jamboree, dostat se do Madisonu. Zapomněl jsem říci, že mr. Beebe je vdovcem a kdysi byl zraněn při automobilovém úrazu a noha mu byla amputována pod kolenem. To mu však nebrání v práci pro skauting a celé léto jezdí s jeho sborem po celé Americe, kde mají veřejná vystoupení. Pan Beebe je ukázkou co Lord Baden-Powell myslel při založení skautingu, když prohlásil: "Skaut je skautu bratrem" Nemohu si představit lepšího bratra skauta než Mr. C.H. Beebeho, bez jehož pomoci bych tu dnes v Americe nebyl.

Letošní skautské Jamboree má téma "Pro přátelství a bratrství". Jestliže někdo z čtenářů-skautů bude chtít při této příležitosti obzvláště návštěvníci Jamboree poslat 76tiletému bratru skautu lístek s přátelským bratrským pozdraven, důkaz, že skaut je skautu bratrem a obzvláště v době Jamboree, jeho pozdrav bude jistě mile oceněn. Bratr Beebe byl naším sousedem na Jamboree před dvaceti lety, ale během těch dvaceti let se stal více než sousedem a zasloužilým skautským pracovníkem. Jeho adresa je: Mr. C.H. Beebe 939 Jenifer Ave. Madison, Wis. 53700. Telefon Area Code 608 255-5290.

Mr. Beebe, we salute you!

Vladimír Jiráček - Jerry

DOPIS Z DOMOVA.

.....také Tě vždy zajímají otázky mládeže. V dubnu probíhal v televizi zajímavý pořad. Poukazoval na to, že vlastně žádná organizace není a co je, je nedostatečné, že to mládež neuspokojuje a že by bylo dobré něco jako Junák. Tak prý pracují nějaké oddíly při turistice neb vodních sportech, mládež to táhne, ale jsou to akce jednotlivých vedoucích, bez širší organizace. I v tisku se vyskytovaly hlasy pro výchovu skautskou. Pak ale byl další pořad s pracovníky Svazu mládeže. Ti říkali, že je na ústředí navštívili i různí skautští pracovníci, kteří dávali své zkušenosti k dispozici, vedli se sřejmě diskuse, ale ti před kamerou nakonec prohlásili: "Nechceme skautskou lilii, ale pionýrské planeny," a pořad ztratil na zajímavosti. Snad jen to, že prý budou mít výzkumný ústav, který bude bádát o výchově mládeže. Tento vylepšený směr se začíná uplatňovat, ale je to příliš strojené a děti to zaujme, ale neudrží. Chybí tradice a zkušenost.

M.

Zvláštní známka Jamboree 1967?

Každé skautské mezinárodní Jamboree bylo poctěno vydáním příležitostné známky v mi, kde Jamboree bylo pořádáno. Bohužel tento rok U.S. Post Office, kteří se vytáhli vydáním tří různých známek během měsíce července, nám skautíkům dají jen zvláštní tištěnou známku na korespondenčním lístku. Znamka ukazuje znak Jamboree / viz str. 5 v tomto čísle/ ukazuje nejvyšší horu v Idaho, Borah Peak se sněhovou špičkou. Zelené stromy v popředí, modré nebe a bronzový skautský znak doplňují kresbu. Čtyři barvy jsou použity, žlutá, modrá, červená a černá. Znamka na poštovním lístku je 6 centová a je určena pro leteckou poštu.

Český exilový tisk o skautech.

"STOPA" přináší pravidelně zprávy týkající se skautů a skautek jak českých v exilu tak skautů světových pokud k nim máme vztah. Některé krajanské a slově časopisy přetiskly skautské zprávy ze STOPY ve svých listech. Je to obzvláště australský "Hlas Domova" a kanadské "Naše Hlasy". Jsme rádi, že redaktoři těchto listů si uvědomují jak důležitá byla, je a bude skautská výchova pro naše děti. Děkujeme jim za použití těchto pramenů a vyzýváme je a i další české listy: používejte zprávy STOPY bez váhání ve svých listech, které mají větší oběh než STOPA. Český exil si musí uvědomit, že skautská výchova pro mládež je důležitá/ viz články v tomto listě/. "Buď připraven" bylo vždy osvědčené heslo a doufejme, že skauting v ČSR bude obnoven a my budeme připraveni!

V.

"STOPA" časopis čs. skautů a skautek v exilu je posílán každému, kdo si o něj napíše. Časopis je vydáván za podpory skautské skupiny v Chicagu, Illinois, USA. Příspěvky v podobě článků, básní, kreseb, vzpomínek a aktuálních zpráv jsou vítány. Příspěvky v podobě peněz jsou též vítány, protože zatím to jde z našich vlastních kapes a poštovné obzvláště do ciziny je z USA hrozně drahé. Proto se omlouváme, že zatím nemůžeme posílat letecky. Děkujeme za každý příspěvek.

"STOPA" č. 16. vyšlo v červenci 1967. Odpovědný redaktor Vladimír Jiráček, 4128 Park Ave. Brookfield, Ill. 60513. Vytiskl nezávisle Jim Rubino.

